

[Egon Jensen]

»Hvornår vil ministeren ændre godtgørelser til domsmænd, nævninge og vidner, så disse ikke skal have indtægtstab, når de tvungent medvirker i retssager og dermed betaler for samfundets retsvæsen?«

Begrundelse

Som bekendt er det borgerligt ombud at medvirke som domsmænd, nævninge og vidner, og man kan ikke fritages for disse hverv, medmindre ganske særlige forhold gør sig gældende. Reelt er der næsten ingen undtagelser.

Den godtgørelse, disse mennesker får af det offentlige, betyder i langt de fleste tilfælde tab af lønindtægt, ligesom disse skal have fri fra deres arbejde. Dommere, retsansatte, politi og sagførere m.m. får alle betaling for deres medvirken. Her er tale om en klar forskelsbehandling.

Ministeren har tidligere udtalt, at de 5 mill. kr., det vil koste at indføre betaling for løntab, har staten ikke råd til at undvære. Det må jo være tilfældet for lægmænd, at de har bedre råd end det offentlige.

Svar (14/8 84):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Med hjemmel i retsplejeloven fastsættes administrativt de nærmere regler om ydelser til lægdommere og vidner. Efter de gældende bestemmelser, justitsministeriets bekendtgørelse nr. 154 af 19. april 1971, som ændret ved justitsministeriets bekendtgørelse nr. 599 af 8. december 1977, tilkommer der bl.a. nævninger og domsmænd 339 kr. for hver dag og 66 kr. for hver nat, de i anledning af deres hverv må være borte fra hjemmet. Såfremt en sags behandling har strakt sig over et længere tidsrum, kan rettens formand herudover undtagelsesvis tillægge en lægdommer en særlig godtgørelse, såfremt den pågældendes deltagelse i sagens behandling har påført ham et tab, som væsentligt overstiger vederlaget. Hertil kommer, at den pågældende endvidere har krav på befordringsgodtgørelse.

For så vidt angår vidner, gælder næsten tilsvarende bestemmelser. Satserne for vidnegodtgørelse er 20 kr. for hver påbegyndt periode af 2 timer, dog mindst 40 kr.

Efter lovens motiver er udgangspunktet for fastsættelse af vederlaget, at der almindeligvis ikke skal påføres de pågældende tab ved udførelsen af hvervet. Da vederlaget som udgangspunkt fastsættes ens for alle uanset de pågældendes normale indtægter, er det dog ikke en egentlig kompensation for den pågældende lægdommers eller vidnets faktiske udgifter.

Ved vurderingen af ydelserne til lægdommere må yderligere tages i betragtning, at der efter retsplejelovens § 78 i hver retskreds skal udtages så mange personer til nævninge- og domsmandslisterne, at disse må ventes at komme til at virke 4 gange årligt. Også for så vidt angår vidner, vil det være meget begrænset, hvor mange gange årligt samme person skal møde i retten som vidne.

Justitsministeriet kan bekræfte, at en forhøjelse af vederlaget i overensstemmelse med de principper, der anvendes ved den seneste forhøjelse i 1977, vil betyde betydelige merudgifter – op mod 5 mill. kr. – inden for justitsministeriets ressort. Justitsministeriet følger løbende udviklingen inden for retsvæsenet og vil med mellemrum vurdere, om der er anledning til at søge forskellige vederlag forhøjet.

Spm. nr. S 874

Til *ministeren for offentlige arbejder* (1/8 84) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvilken alder og hvilke andre kvalifikationer skal personer i persontrafikrådet, udpeget af ministeren, være i besiddelse af?«

Begrundelse

I Radioavisen onsdag den 1. august blev der sagt, at nogle af personerne i persontrafikrådet var for gamle og derfor burde udskiftes.

Det må siges at være fantastiske udtalelser fra en minister, ikke mindst på baggrund af, at der findes ministre og folketingsmedlemmer fra regeringspartierne på samme alder som dem, der sidder i persontrafikrådet.

Svar (7/8 84):

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):